

בהיכלו

פרשת שמע"ה תשפ"ה

גליון מס
162

// תאכל חמץ!

בתורה הקדושה, בשביל שנוכל לקחת לעצמנו למודים לחיים טובים -

כמה שיטות מבארות בדברי חכמינו הקדושים מה היה הפגם שלהם - וכלם עולים בקנה אחד לחסרון במדת הצמצום המכרחת - "שתויי יין נכנסו למקדש" - מדברים פה מצדיקים קדושים, כל הסבה של שתית היין היתה רק בשביל לעבד את העבודה במוחין מרוממים יותר, אבל הקדוש ברוך הוא לא רוצה זאת, הוא רוצה שתעבד אותו עם כל הצמצומים שלך, עם

המוחין שלך, בדיוק כפי שאתה עכשיו! יש כזה דבר אצל אנשים שחושבים תמיד, במצב אחר, אם הייתי עכשיו בתוך קדשי הקדשים בבית המקדש, בכל המערכות, אצל רבי שמעון, הייתי אחת לגמרי... אבל במציאות הקדוש ברוך הוא שם אותך כאן, קח את הכוחות והמוחין שיש לך ותשתמש בהם, לא מבקשים ממך יותר.

אכילת מצה, אם זה דבר כל כך גדול - מדוע שלא נאכל בלי סוף?...

בהזדמנות אחת לאחר חג הפסח, אמר אחד למוהר"ש: "אחרי חג קדוש כזה, איני יכול לפעל בעצמי להתחיל לאכל חמץ", כשהוא מייטיב להסביר את האור הגדול שהרגיש באכילת המצות הקדושות "איני יכול לרדת מזה".

מוהר"ש נענה לו בדרך צחות: "אם כן מדוע שלא תמשיך גם לצום כמה ימים אחרי יום כפור להמשיך את הקדשה הלאה?"...

בכמה מקומות מגלה רבנו ז"ל, (אחד מהם הוא בלקוטי מוהר"ן א' ע"ט), שלפעמים לב האדם בווער מאוד לעבודת ה', אך יתרה וישמר מאוד לצמצם את התלהבותו כדי שלא יפל לגמרי וישרף חס ושלום, ה"צמצום" הקדוש נצרך כל כך למי שרוצה להיות איש כשר -

כל התורה נקראת 'שעורים', כמובא בגמרא, כגון: אכילת מצה, אם זה דבר כל כך גדול - מדוע

שלא נאכל 'בלי סוף'...? לא! אוכלים כזית "כדרך אכילה" הרגילה של בני אדם, וכן באכילת שאר המצוות, יש "שעורין דאורייתא", וזה הלמוד של התורה הקדושה - כי יש אפשרות לאדם להיות דבוק בהקדוש ברוך הוא עם כל החיים שלו - עם הבית שלו, עם אשתו ועם הילדים. ולא רק 'אפשר', אלא דיקא 'ככה' הקדוש ברוך הוא רוצה, שאדם יהיה כאן בזה העולם עם כל הצמצומים של חייו, וימצא את השם יתברך.

// לא מבקשים ממך יותר.

בפרשתנו מספר על בני אהרן שהקריבו לפני ה' "אש זרה אשר לא צוה אתם", אין לנו משג בנשמות קדושות אלו, אין לנו רשות לדבר בהם אך מה שקטוב

המים המהנים

מוהרנ"ת ז"ל הבטיח, מי שיהיה חזק בכל יום בטבילת מקוה בשביל הקדוש ברוך הוא, יש לו תקנה טובה לתקן את כל מה שפגם, ופעם אחת יצא מהמקוה ונהנה אז מאד מהמים, ענה ואמר, מחמת שהמים נמשכים ממקום גבוה ועליון מאד, והוא כלו רוחניות, על כן נמשך להאדם טובה גם בגשמיות, וכמו שאמר רבנו ז"ל, שמקוה אינה מזקת כלל, והרופא שאומר שמקוה מזקת אינו רופא, אדרבה יש באדם נקבי זעה, שעל ידי טבילה במקוה נפתחים ונפתרים גם בגשמיות.

בשעה שאדם טובל את גופו כאן למטה, אז בו כרגע נשמתו נטבלת למעלה בעולמות העליונים, ועל כן אשרי מי שטובל בכל יום, ומה טוב ונעים להתחיל את היום עם טבילת מקוה, כי מוהרנ"ת ז"ל אמר, אשר הנשמה של האדם אינה חוזרת אליו אלא על ידי טבילה במקוה, ואמר, שטבילת מקוה ממשכת על האדם יראת שמים גדולה מאד, וזה הסימן של ירא שמים, באם רגיל בכל יום בטבילת מקוה, ואינו מחסר יום אחד בלי טבילת מקוה, וצריך לחשב, מי יודע אולי זה היום האחרון שלי, ולכן פדאי לי לטבל בעצמי ולא אצטרף שאנשי החברה קדישא יטבלו אותי.

// ככה לעבד את השם יתברך

עוד שיטה - שהם לא נשאו נשים "ונבנים לא היו להם", והמדרש מבאר שהם לא מצאו אשה המיחסת דעה, הם רצו להיות עובדי ה' ולא יכלו להנשא, שוב - אנו נזהרים שלא לגשם את אותם צדיקים כפי הבנתנו המועטת - אבל לעניננו - זהו גם חסרון בצמצום, המצוה הראשונה בתורה היא להקים משפחה וככה לעבד את השם יתברך, זו טעות חמורה מאד אם אדם חושב שהאשה והילדים הם מניעה לעבודת ה', הוא פלו בווער ובווער, אבל למעשה אין זו שלמות כלל, כל השלמות היא שתזכה להקים בית, לחיות עם אשתך, להוליד ילדים, ולזכות להכניס בזה את כל הרוחניות!

(אשי ישראל השיקה השבועית יום ד אחרי תשפ"ד)

צריכין לזהר ביותר בארבעים ותשעה ימי הספירה לומר תהלים בכונה, כדי לזכות על ידי תהלים לכל שערי תשובה הנ"ל שהם כנגד ימי הספירה, שבהם אנו צריכים להטהר מזהמתנו ולשוב אליו יתברך, כדי שהוא יתברך ישוב אלינו בשבועות" (לקוטי עצות ספירה ושבועות אות ג')

זיכור אמת

האם גם לצדיקים יש נפילות? ומדוע דוקא הם זכו להיות צדיקים?

שלום וברכה לכבוד הרב. רציתי לשאל: האם גם לצדיקים הגדולים היו נפילות כמו שיש לאנשים כמונו, או שהם מצליחים להחזיק מעמד כל הזמן? ומה זה נקרא נפילה אצל הצדיקים? ומדוע זה יתברך בחר דוקא באנשים מסוימים שיהיו צדיקים ולא באחרים?

תשובה

בעזרת השם יתברך, יום ד' לסדר עקב כ' אב התשע"ב

שלום וברכה אל ... נרו יאיר ויזרח.

לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ע"ב) שגם להצדיקים הכי גדולים יש יצר הרע גדול מאד, אבל היצר הרע שלהם זה מלאך קדוש, הינו מדת הגבורה שגאחז בהם, אבל היצר הרע של המון עם, הוא מגשם מאד שבא מעכרית הדמים וכו', וזה יצר הרע מזוהם שוטה פתי וסכל וכו', שנמשך אחר תאוות נשים וכו', והיצר הרע הזה הוא שטות ושגגון וסכלות גדול, כי מי שיודע קצת מגדלת הבורא יתברך

שמו, ואיך שאין בלעדו יתברך כלל, לו כבר אין נסיונות קשים ומרים של יצר הרע מגשם ומזוהם בתאוות נאוף וכו', יש אצלו נסיון של מדת הגבורה דקדושה.

הרי שלך לפניך שגם צדיקים גדולים יש להם נפילות וכו', אבל רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ל"ח) שהידידות והנפילות של גדולי מבחרי הצדיקים זה עדין מדרגה גבוהה מאד אצל שאר צדיקים ומכל שכן להמון עם.

כשהייתי ילד קטן היה אבי מורי הגאון זי"ע רגיל לקנות לי ספרי ספורי צדיקים, והייתי קורא אותם בתשוקה עצומה, ומאד מאד התלהבתי גם כן להיות צדיק, אבל כפי שכלי הקטן בהיותי בגיל צעיר היו לי שתי קשייות, ולא היה לי שום תרופה על זה, וזה הפריע לי מאד, ובכל פעם שקראתי יותר ויותר ספרי צדיקים וגדלתם, ואיך שהם מטיילים בשמים

בואו נקח את המכתב!

בעזרת ה' יתברך, יום ו' ערב שבת קדש פרשת
שמיני - שבת מפתחות כ"ג ניסן התשפ"ג

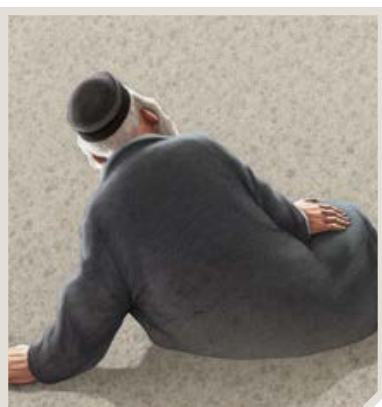
החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו
אל כל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל
עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר
ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכירתו תמיד.

השבת קורין פרשת שמיני והיא "שבת
מפתחות" ("שליסעל שבת") שבו אנחנו מקבלים
מפתחות נפלאות לפתח כל השערים
העליונים ולהמשיך מהם שפע קדש בכל
הענינים, ובפרט אלו המפתחות המזכרים
בדברי חכמינו הקדושים (ריש מסכת תענית) שהם
מפתח של גשמים (פרנסה), מפתח של חיה
(ילדים), ומפתח של תחית המתים, שלכאורה
לעניננו מפתח זה של תחיה עולה על הכל,
וגם כולל את הכל, כי מיד שנקום לתחיה
ונתעורר מן שנתנו העמקה, ונקמים (ישעיה כו
ט) נבילתי יקומו ונקיצו ורננו שכני עפר, כבר
יהיה לנו הכל, כי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א'
סימן ס') תולה את זה בפתחת פה של אדם,
שאם הוא מודבר אל הקדוש ברוך הוא זה
סימן שהוא ער, והוא מתחיל לקום לתחיה
ולחיות חיים נצחיים, וכבר יש לו הכל.

על כן אחי ורעי היקרים, בואו נא משבת
זאת לקחת בדינו מפתחות נפלאים אלו,
ונפתח בעקר את המנועול הקשה המנסה
לסגור ולסתם את פנו, ונתחיל לדבר הרבה
דבורים קדושים של תורה ותפלה וצדקה
וחסד, ובזה נפתח את כל השערים העליונים
בהרחבה גדולה ויהיה נשפע עלינו שפע
קדש הו ברוחני והו בגשמי לכל השנה כלה,
ולא יחסר לנו שום דבר כלל.

המאחל לכם שבת שלום ומברך!

יפחק משה רבינו זצ"ל

האבא טמון בתוך השקף...

בזה! זה מסכנו!

כשאדם זוכה להסיר מעליו את הטמאה, או-אז הוא יכול להטהר טהרה אמיתית ושלמה, ומעתה יוכל לקיים באמת "עשה טוב", ועל ידי זה "סור מרע" - מכל הרע שעוד נשאר בו, הכל יסור ממנו, ובלבד שלא יהא בידו השרץ הטמא שהורס לו את החיים.

כי אלו המכשירים הטמאים, מלבד הנזק הנורא שהם גורמים לאדם ברוחניותו, ומפילים אותו לשאול תחתית, הרי שהם הורסים גם את הגשמיים של האדם, הוא כבר לא אותו בן אדם... **האשה נכנסת הביתה ומנסה לספר ולדבר כמה מלים - והבעל שקוע בתוך המכשיר הטמא...** הילד מצפה לקבל איזה יחס כלשהו מאביו - **והאבא עם הראש טמון בתוך השקף...** מה עם הבית?! היכן הילדים?! מה עם יחס נורמלי לאשה?!

הפלל למעשה, ראש וראשון לכל דבר: שאדם יסיר מעליו את נגע הצרעת - מכשירים טמאים, וכשזוכה לזה - הדרך סלולה לפניו לתשובה אמיתית וטהרה שלמה מן השמים, ואזי בכח ה"עשה טוב" יוכל אט אט להסיר מעליו את הרע שנדבק בו, ויהא כלי מכשיר לקבל אורו יתברך, ויחיה חיים טובים ומאשרים בזה העולם, חיים של שמחה וגו עדו, ובדאי זו ההכנה הגדולה ביותר לקראת קבלת התורה ברוח השבועות, וזו הטהרה העליונה ביותר שזוכה האדם לקבל בימי ספירת העומר הקדושים; **אשרי המחדיר כל זאת היטב בלבבו!**

(דרכי איש מרשת אחרי תשכ"ד)

אמר רבנו ז"ל לאחד שקבל לפניו על שצור לו בעבודת ה' יתברך (חיי מוה"ר"ו, סימן תמו): "אתה עשה טוב ועסק בעבודתו באמת, וכשתעסק ותתמיד בעבודתו יתברך אזי הטוב ישאר והרע ממילא יתבטל" [ובלשוננו הקדושה: "דוא טוא אין יודישקייט, גיטס וועט בלייבן און שלעכטץ וועט ממילא אראפ פאלן"]; "סור מרע" - אתה רוצה לסור מכל הרע שלך, איך תזכה לזה? על ידי: "ועשה טוב" - תרכש הרבה הרבה טוב אמתי ונצחי, כך תזכה לסור מכל הרע שנדבק בך, ולאור באור החיים כל ימי חייך.

עם כל זאת, ישנו דבר שבדאי צריכין לקיים אצלו "סור מרע" לפני כל דבר אחר, והוא ראש וראשון לכל הגישה של האדם לתשובה וטהרה: לזרק ולהסיר מעליו את כל הפלים הטמאים הנפוצים בדורנו - **המכשירים הטמאים, שהורסים כל חלקה טובה, הן ברוחניות והן בגשמיות!**

כל עוד יש לאדם בתוך הכיס את המכשיר הטמא, אזי אפילו כשנמנסה להתקדם ולעשות טוב - **זה גורם לו לפל שוב ושוב,** והרי הוא בבחינת "טובל ושרץ בידו" - הולך למקוה טהרה, נכנס למי המקוה ש'טהרו אותו, אבל השרץ הטמא עודנו בידו, וכי תעלה לו טהרה כלשהי? פלל וכלל לא! ועל פו זה דבר הכרחי ויסודי לפני הכל: להפטר מן השרץ! לנפץ את המכשיר הטמא! להסיר את נגע הטמאה! **"בל יראה ובל ימצא!"**

גם לילדים הקטנים צריכים ללמד ולהזהיר: דעו לכם, ילדים יקרים, **שהמכשיר הזה הוא סם המוות!** ואפילו שאתם רואים את זה אצל הדוד או החבר, אסור לנגע

וכו', היו לי שתי קשיות חזקות עד מאד.

א. מדוע השם יתברך בחר דוקא באנשים מסוימים שיהיו צדיקים ולא באחרים?

ב. מה זה לעלות בשמים וכו', או לטיל בשמים וכו', או להיות בשמים וכו'?

וכשנעשיתי בגיל חמש עשרה ואז מצאתי בפעם הראשונה ספר "משיבת נפש" [שזה אות התחזקות מלקוטי עצות המשלש], ספר נפלא כל כך, התלהבתי מהספר הזה עד שביום אחד סימתי את הספר הזה כלו שלש פעמים, בתשוקה עצומה, ואז נתרץ לי שתי הקשיות שהפריע לי כמה וכמה שנים.

א. הקדוש ברוך הוא לא בחר אנשים מסוימים להיות צדיקים, אלא אלו האנשים המסוימים בחרו בהקדוש ברוך הוא ועזבו את כל השטויות של הבלי העולם הזה, ומסרו נפשם עבורו יתברך, ואף שהיו גם להם עליות וירידות וכו', נסיונות קשים ומרים וכו', עם כל זאת בחרו רק בו יתברך, עד שנעשו צדיקים גדולים, ולא הסיחו דעתם כרגע ממנו יתברך.

ב. על ידי שאדם מרגיל עצמו לדבר עמו יתברך בלשון שרגיל בו, שזה נקרא התבודדות, ומתמיד בזה ימים ושנים, אזי לבסוף זוכים להגיע לדבקות כזו עד שמורידים את השכינה בזה העולם, והם מסובכים עם אלוהותו יתברך, ואין למראה עיניהם רק אמתת מציאותו יתברך, ולא שומעים כלום רק את קולו יתברך וכו', ומרב דביקותם בו יתברך מהפכים את העולם הזה הגשמי והחמרי אל רוחני, ומטילים עמו יתברך כמו שכתוב (ויקרא כ"ו י"ב) "והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלקים ואתם תהיו לי לעם", ופרש רש"י, אטיל עמכם בגן עדן כאחד מכם ולא תהיו מודעזעים ממנו, הינו מרב דבקות באין סוף ברוך הוא, מרגישים ממש את אמתת מציאותו יתברך, ותמיד רק מדברים עמו יתברך, ומטילים בעולמות העליונים בשמות ויחודים כמו בבית ועליה וכו', אשריהם ואשרי דבקהם.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

לטהרנו ולקדשנו

בימים קדושים אלו של ספירת העומר, מסגל מאד לטהר את עצמנו מכל סיג ופגם, ולהכין את עצמנו שנוצח להפגס אל הקדושה להיות דבוקים בו יתברך, כמו שאנו מבקשים בתפלה הנוראה שאחר ספירת העומר.

רבנו הקדוש למד אותנו למודים חיים **איד אבשר לזכות ל"סור מרע"** באמת, וכמו שמספר (חיי מוה"ר סימן תמ"ז) שפעם אחת דבר רבי גרשון מטירהאויצע עם רבנו ז"ל וקבל לפניו מאד על אשר צר לו בעבודת השם, ענה רבנו ז"ל ואמר: **"אתה עשה טוב ועסק בעבודתו באמת, וכשתעסק ותתמיד בעבודתו יתברך אזי השוב ישאר והרע ממילא יתבטל"**.

וכך מתפרש לשון הפסוק - "סור מרע" - אתה רוצה לסור מכל הרע שלך, איך תזכה לזה? על ידי: **"ועשה טוב" - תרכש הרבה הרבה טוב אמתי ונצחי**.

נקבל על עצמנו בימים מסגלים אלו לחטף כל יום כל טוב אמתי ונצחי, פרקים משניות, דפי גמרא, דבורים של שיחה בינו לבין קונו וכו', וכו', **כך נזכה לסור מכל הרע שנדבק בחיים שלנו, ולאור באור החיים**.

דרכי איש אחרי תשכ"ד

מההתמדה שלך בלמוד, לכו יצאתי מהבית כדי לבכות פה, למנע בטול תורתך..."

רבי שלמה שמע את דברי בתו,

והתרגש מאוד. מתוך סערת רגשותיו, ענה ואמר לה: "בתי היקרה, אם עשית כזה מעשה, שעל-אף הקאב הגדול שיש לך, הצער העמוק והמרידות שעוברת עליך, לא רצית לבטל תורה אפילו לרגע קט, אני מבטיח לך שתלדי בן, שגם הוא יהיה מתמיד עצום בלמוד התורה, ולא יבטלנה להבלי העולם הזה!..."

"צדיק גזור והקדוש ברוך הוא מקיים" - כשנה אחר כך, נולד לבני הזוג בן שאכן הפך לסמל של התמדה ושיקיעות בתורה, הלא הוא הגאון המפלא רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל, שזכה לאריכות ימים מעל לגיל מאה שנה, ובכל שנותיו היה יושב ומתמיד בתורה באפן מפליא, עד שהעידו עליו, שפסל העץ שהיה יושב עליו בלמודו - נעשה בו שקע, מרב התמדה של שנים רבות...

"לעבדא ולמעשה" - לעולם אין יאוש, ונקר תקנות האדם היא ההתקשרות לצדיקים, הם הנותנים לאדם שכל איך יעבר את העולם לשלום, וממשיכים השפעות טובות, רוחניות וגשמיות כאחד, ומה גדול כוח למוד התורה - שאחד ששומר על זמנו וחוטף כמה שיש לו שיעורים כסדרן בתורה הקדושה, ובפרט שזכינו לסדר דרך הלמוד של רבנו ז"ל, שבדרך זו לעולם יוכל לאחז בתורה הקדושה - בין בדבקות - כשיושב רגוע ומוחו מסגל להבין הדבר על בריו, ובין שלא בדבקות - כשטרוד ומוחו אינו עמו, עדין אוחו ואומר את המלים הקדושות כמו שהם, וגם זה חשוב למוד (עין שיחות הרי"ן שיחה ע"ו), בודאי יזכה לראות דברים נפלאים בחייו.. (בתוך הפחל, ליל שבת פרשת שמייני תשפ"ד)

גאון וקדוש היה רבי שלמה אלישיב זצ"ל, בעל ה"לשם שבו ואחלמה", בקיאות עצומה היתה לו הן בתורת הנגלה והן בתורת הנסתר. מקבל גדול הוא היה, וידי רב לו בתורת הח"ו.

לרבי שלמה היתה בת שלא זכתה לפר"י בטון במשך שנים רבות אחר נשואיה. הלכו בני הזוג לכל טובי הרופאים, ולא ראו שום אור בקצה המנהרה, אך תקנה קטנה היתה להם - אולי יקבלו תשובה חיובית מהרופא הגדול בעיר וילנא.

זמן רב המתינו בקצר רוח לתשובה, וכשחיה הגיעה - לא היה בה כל בשורה טובה. האשה קראה את תשובת הרופאים - שלפי הטבע לעולם לא יהיו להם ילדים - ונשבר לבו בקרבה. מבלי יכלת לעצור את עצמה, יצאה והלכה לעבר ארות הסוסים שהיתה מאחורי הבית, ושטף דמעותיה לא נעצר... היא בכתה ובכתה על מר גורלה ללא הרף, "האם אכן נשאר עריריים כל החיים?..."

כעבר זמן מה, והנה אביה הגדול - הגאון הקדוש רבי שלמה - נצב לצדה. "מדוע את בוכה כל כך?" שאלה האב, "וכי אינך יודעת את הסבה לכך?..." ענתה הפת מתוך כאב עמוק, והאב אכן ידע היטב את הסבה לבקיתה, אך הוסיף ושאל: "לא, לא, בתי. לא התפננתי לשאל מהי הסבה, פננתי היתה: מדוע הלכת לארות הסוסים כדי לבכות? למה יצאת מהבית לבכות בכזה מקום?..."

שמעה הפת את שאלת האב, ואכן סבה גדולה היתה לך: "ראיתי, אבא, איך שאתה שקוע כל כך בלמוד התורה, וידעתי גם ידעתי שאם אתחיל לבכות בפתי - אתה מיד תפסיק מלמודך כדי להיות לעזר וסייע, ולא רציתי לבטל אותך

לזכות צבי יהודה בן חנה ליטל

לעני הב יעקב מאיר בן יצחק ישראל אהרן

לזכות ולדמות ר' שלמה ברוך בן רבקה

077.2233.223

845.510.6314 בארה"ב

שיחות נפלאות מאת מוריני הר"ר "צ"ר יצחק לעזר שלישי"א

צוות אמיתי